

När Otto Warnbier går in i den nordkoreanska rättegångshalen har det gått två månader sedan han sist såg sig.

Jag vill också visa min sannolikt grattis till regeringen av DPR Korea.

Jag bäckte dig hela tiden, regeringen av DPR Korea, för ditt förgivning.

Låt mig. Jag har gjort den bästa människa av mitt liv.

Även om han försökte ta en poster, du dittar inte någon för det här.

Och den amerikanska studentens liv blir stor politik.

President Trump, jag frågade dig, lägg min sannolikt hem.

Du kan göra en del här.

Och påverk, Rocket Man skulle ha varit handlad lång tid tidigare.

Det blev ju nästan en tävling i vem som var starkast och min knappe större än din.

Och då siftade Trump på kärnvapen knappen.

Du lyssnar på Petre dokumentär om den amerikanska studenten i nordkoreans fångenskap.

Med mig, Andreas Ståhl.

Vi har kommit till en väldigt fjärrfjärr.

Vi var det enaste fjärr kommer vi in i den här tiden.

Det var som en fjärrfjärr i stället.

Och jag minns att jag kunde känna att det här är så bästa.

Tyssnaden på flygplatsen är talande.

På en av väggarna hänger två stora porträttar de nordkoreanska diktatorerna Kim Il-Song och Kim Jong Il.

Sarah och de 20 andra turisterna drar i Tyssnad sina väskor på det blanka och gråa golvet.

Det var inget som var öppna.

Och vad som var öppna i en av väggarna kunde kännas väldigt stäggat och bara för oss.

Det var skönt.

Nordkoreans fångare var i en full uniform.

De checkade alla personer ganska stort.

De checkade oss för allt.

De fanns väldigt stort.

De fanns via telefoner och kameran.

Och så kände man att jag var i Nordkorea.

Det är vad jag väckte.

Jag var det mest nöjda i gruppen.

Det sista som jag var i går och var det sista som jag var i går.

Det var för att mina klippstadsfraget där, mina klippstads-empat-fraget, var i går.

Och jag ville bara vara med dem för nya år.

Så jag gjorde mycket hemlande förr.

Det är också olagligt att prata med Nordkorean utan särskilt tillstånd.

Sara förstår att den här resan kommer bli speciell.

Utänför den ödeflygplatsen väntar en blå buss med stora vita koreanska bokstäver på.

Bussen åker ut på en ödlig motorväg på väg mot hotellet i Pyongyang.

På bussen träffar Sara en ung amerikansk student.

Han sitter i sätet framför henne och är här på samma resa som Sara.

Vi fanns i auto där.

Och jag kände att hans demeanor var överliggämlig.
Han var 21 år, han var den yngsten i gruppen.
Han hade definitivt den här känslan.
Till skillnad från Sara har Otto åkt hit helt själv.
Men han är social och har inga problem att skaffa vänner.
Sara stoppar huvudet mellan sätet framför henne och ger Otto ett stort liende.
Förutom den engelska reseledaren från resebyrå Young Pioneer Tours finns två nordkoreanska guider med längst fram i bussen.
Det är en man och en kvinna.
De har bara försökt göra allt fint för oss.
Men utifrån vänsterna på bussen kan man se hur stort alla var.
De var rädda i de ålda 1950s-bicyklarna i snöet.
Man skulle ha en glimt på fönsterna av folk som skavade snöet med kartbord.
De borde hålla en så låg profil som möjligt.
Särskilt de amerikaner som är med på resan.
Och kanske speciellt den amerikanska studenten som sitter i sätet framför Sara.
Den sociala Otto Warnbier pratar hög ut, skrattar och skojar oavbrutet.
Sara's amerikanska kompis Emily bestämmer sig för att ta den unge Otto åt sidan.
Jag remerterar honom att ta den.
Tryck inte att stända ut så mycket, du är amerikansk.
Jag tror att han försökte vara överligvämlig.
För att läsa folk att amerikansk är vämlig.
Otto har aldrig gjort förut.
Otto's pappa Fred är van vid att han son söker sig till äventyr.
I ett tv-inslag för Fox News visar Fred upp för kameran vad Otto packat.
Löparskor, fin skor, miniräknare, ett anteckningsblock och sådans t-shirtar med olika citat och skämt teckningar.
Otto är uppvuxen i den amerikanska universitetsstaden Cincinnati, Ohio.
Han syns ofta med ett stokliggande som visar hans raka tänder.
Han är en talangfull fotbollspelare med bra betyg och är populär bland vämlerna.
När han går ut hej i skol är det han som håller tal till skolkompisarna.
Otto planerar att flytta till New York och börja jobba på Wall Street.
Han rädds inte ett äventyr och nu när han har ledit från sina ekonomistudier årsskiftet 2015 passar han på att resa bort i några dagar.
Den kina-baserade resa-arrangören de Young Pioneer Tours söker sig till precis sådana som Otto.
På sin hemsida beskriver de resorna som, resor, din mamma vill att du ska avstå från.
Förutom resorna till Nordkorea tar de också med turister till farliga krigsoner såsom Syrien, Sudan och Afghanistan.
Med på resan är också den 23-åriga Australiensaren Ben Johnson.
De resorna till Nordkorea resorna till Nordkorea.
Det har fortfarande inte slutits ett fredsavtal mellan syd och Nordkorea
sen kriget bröt ut i början av 50-talet.
Tekniset är kriget fortfarande igång och i USA,
och det är en avsäkerande krig.

Det är en avsäkerande krig.

Det har bröt ut i början av 50-talet.

Tekniset är kriget fortfarande igång och i USA, som är sydkoreas närmsta allierade, har därför länge haft en kylig relation med Nordkorea.

I Sydkorea har USA och Sydkorea dragit igång en årlig militärövning som länderna har för att vara beredda på om Nordkorea skulle invadera Sydkorea.

Att som amerikan år 2015 resa till Nordkorea är kontroversiell.

Läget på Korea halvön har inte varit så här spänt på många, många år.

Vi har blivit starkare och kan strida mot USA.

Om USA vill att deras fastland ska vara säkert, så ska de avsluta övningen omedelbart, så talas personen.

Men elit Ben och Sarah säger resaarrangören att turister blir väl omhändertagna i landet och intygar att resan är trygg.

Jag var också ganska ung i tiden, omkring 23, tror jag.

Australiensaren Ben klickar med den jämn gamla Otto redan i Kina.

Vi är ju både som soloverkare och ganska samma äg.

Många maillverkare, så vi hade mycket i kommun, mycket att tala om och en bra känsla av humor mellan oss.

Han var bara en riktigt jämnt, jäklig, jäklig, jäklig, jäklig, jäklig, jäklig.

Gruppen kommer inte att få röra sig fritt i staden, utan blir guidad till särskilt utvalda platser.

De ska besöka Masuliet, där de tidigare ledarna ligger, för allmän beskodan.

De ska besöka ett krigsmuseum, åka till gränsen mot sydkorea och få tillfälle att köpa propaganda fischer.

Och så har vi också en ny års celebration i Kimmel Song Square.

No one knows the full story of what's going to happen.

I think when I spoke to the other people, we all kind of just had the same conversation over and over again, like oh we're super excited to see what it's like or what is it going to be like.

Det är onsdag, andra dagen på resan.

Snön ligger som ett täcke över oplogade gator runt det välkända Kimmel Song Square.

Framför de två gigantiska bronsfärgade statyrna

av Nordkoreas grundare, ligger ett hav av donerade blommor.

Och där står resergruppen och hänger med tre nordkoreanska barn.

Ben filmar, och genom kamera linsen syns Otto i mitten av gruppen, bakom barnen.

En gång till säger Ben och Otto svarar.

Otto är klädd i den gråblå jakkan, gröna chinos och vinterkängor.

Han kramar snön i handen och formar den till en boll.

När de kastar snöbollerna övergår filmen till slow motion.

Den äventyrslystna Otto insuper allt nordkoreaskultur har att erbjuda.

På en fin restaurang smakar han på grytan jord på hundkött.

Denoga planerade resan innebär mycket tid i bussen.

De körs mellan platser från tidigt på morgonen till sent på kvällen.
Först när mörkret lagt sig tas de tillbaka till hotellet,
som ligger på en liten ö.
Förutom den roterande restaurangen högst upp
finns hela tio olika baror för turisterna.
Rummen de bor i ser likadana ut med heltäckningsmattor,
bruna sängar med vita lakan, två bersa fotöljor och en vit askop.
Rummen är som om du har varit till Eston i Europa
och har stått i ett hotell som var byggt i 70- eller 80-talet.
Det är det som rummen är.
Det är en hotell i Polen från 1980-talet.
Och det är ganska samma.
De lockar kvällen på 10.
Man kan inte lägga hotellet.
Och vi lyck guardaWhamman,
och han har stoppat från tio påleken.
Och vi skullenymda med henne efter det.
Precis som enbelievably entertainerad sektorn,
en karyotzieh pada 1400-talet är det rightly...
... Gommat girdiga diskotavleten.
Det är en karriotisk grej. Och det är en liten bar där.
Det är den som säger, fuck you, I won't do what you tell me.
Och det är typ anti-amerikansk regering som är gjort av amerikansk rockband.
Och det är det som säger, fuck you, I won't do what you tell me.
Och Otto är hela tiden med där allt händer.
Vi var dansar och har funnande dansar.
Vi gjorde karriotisk grej. Och allt var...
Vi gjorde vår funnande.
Det är en flå.
Det är inte...
Det finns inga kläder för det på elevet.
Så det är en typ av missgivning av det.
De har faktiskt sagt att de inte går till de här flödena.
Det var det.
De har sagt att de här flödena är av limits.
De går till de här flödena.
Jag tror att de har sagt att de inte går tillbaka.
Det är inte bra att de inte går tillbaka.
För att de inte jobbar på de här flödena.
De är de här flödena.
Kvällen börjar sakta, går över till natt och bordet framför dem
är fylt med dussin uppdruckna ölflaskor.
Du kan bara hänga och dricka.
Det finns inget annat att göra.

Vi var dricka och någon nämnde...

Oh, har du...

Har nån gått till de andra flödena?

Det är lite som en lilla grupp passar på.

I mörkret går de upp för trapporna som leder till den femte våningen

Oth och går med sina långa kliv upp för trappan precis framför Sarah.

Hangnissar och försöker prata så tyst som möjligt

när han skojar om vad som väntar där uppe.

Det var typ sånt som en fin sak att göra.

Vaga ljuset från den oskarpa ficklampan till slut lyser upp den ödekorridoren på våning fem, ser de väggar fyllda av affischer.

De ser kommunistiska slogans, hammaren och skäran, militärer, vapen och propaganda mot USA.

Jag rinner bara på att kalla det som den bästa museumen i världen.

I den skenet från ficklampan ser de berättelsen om Nordkorea.

Om det som är överordnat allting annat här, en lika påtvingad som extrem dyrkan till ledarna, militären, den starka nationen och kommunismen som obestrid stadsideologi.

Men propaganda på väggarna på den femte våningen visar inte vad Nordkorea kanske framför allt är.

En streng diktatur med ett fåtal personer som lever i lyx, medan majoriteten av befolkningen lider av fattigdom.

De här posterna var påverkade till dem som jobbade där och det var bara motivation för att jobba hårt.

Det är det som jag fick från posterna.

Men jag hörde inte någon tala om att ta en poster.

Alla posterna var till oss att köpa, alldeles i alla fall.

De är bara där på våningen i några minuter innan de snart går tillbaka ner för trapporna igen, tillbaka till hotellrummen och går och lägger sig.

Vi gick och kunde se och det var det.

Det var ingenting så intressant.

Vi hade gått ner till stadsideologi i två buss.

Vi var bara vänta på sidan för att se om det sker.

Tourguiderna var alltid dränkade och vi var för att dränka.

Det var alltid en stopp för lyckor.

Det var extremt skönt.

De bussade in hundra lokaler.

Vi var ledd till mitten av square.

Vi kunde se om vi var på display.

Vi kunde se om vi var i en show.

Alla de lokala folk kunde se oss.

De var så glada att se foreigners.

En kväll i vår grupp hade ett yoyo och han gjorde yoyotricks.

Alla kunde se att det var fantastiskt.

Vi kunde se om vi var på display.

Vi kunde se om vi var lite skönt.

Jag kunde se om vi var autodanserade.
Vi kunde se om det var musik.
Vi kunde se om vi var autodanserade.
Vi kunde se om vi var autodanserade.
Jag tror att hans kväll var misinterpreterad.
Det var min impression som tidigare.
One guy in our group, he drank so much.
He went off and some local North Koreans men lured him to their car
and took them to their home.
We were sitting in the square in our tour bus.
Vi var där i vårt buss. Vi hade en ny årsdi. Vi hade drit på bussen.
Vi kallade musik och spelade matcher.
Medan den kvinnliga guiden tillsammans med Nordkoreansk polis...
...sträsat ger sig ut för att leta rätt på mannen.
Så följde vi fästen för de andra i bussen.
Vi var bara avtryckta. Vi hade musik i våra telefoner.
Vi gillade upp till mikrofonen.
Jag spelar musik och jag tar bilder som en drunken 20-30-årig-
...och celebrate New Years i Nordkorea.
Och det var lite fördelar för en grupp att skicka andra.
Och det stora fördelar var en gädda från Australien i vår grupp.
Och någon skrev autotekism.
In i bussen sitter den manliga guiden och busska fören kvar och ser deras lekar.
Sära tittar åt deras håll och ser att guiden ser bekymrad ut.
Det var också väldigt...
...superfopad och mot sin kultur.
Så vi sa att de hade hittat amerikaner från Gekko.
Men om du gjorde nåt att stända ut, hittade de dig mer.
Om du är en gädda och du har ökat en gädda, så är de verkligen inte lika dig.
Det är typ min utgång.
Det var efter 3 p.m.
Jag tror att vi gick ut för kanske en annan timme.
Och vi gick till karaoke.
Det var en riktigt lång tid och alla var tillsammans.
Ben har bara fragmentariska minnen av när gruppen till slut kommer tillbaka till hotellet.
Varken han eller Sara kan därför sägas säkert var Otto befinner sig i resten av kvällen.
Jag tror att han var tillsammans med oss i karaoke för lite.
Men jag måste förbereda att från den här gången...
...jag var dränkig.
Vi var bara boende och mäglade runt i olika rummer.
Och vi följde tillbaka till hotellet.
Det är lördag den 2 januari 2016 och det är dags att resa hem.
Hela gruppen har checkat in sitt bagage i en av få aktiva inkäkningsdiskar...
...på Pyongyangs internationella flygplats.

Resan är över och de unga resenärernas lågmälda trötta röster...
...är det enda ljud som ekar i en ödeterminall.
Sara står redo med flygbiljetten vid Gaten...
...till den två timmar långa flygresan tillbaka till Peking i Kina.
Sara står en bit framför Otto.
Han har tagit av sig sin jakka och står i bara t-shirt.
Det ser ut som han mordåligt. Han är blekig.
Men det är inte så att han inte har tagit av sig.
Det är inte så att han inte har tagit av sig.
Men det är inte så att han inte har tagit av sig.
Men det är inte så att han inte har tagit av sig.
Det ser ut som han mordåligt. Han är blekig i ansiktet och hukar sig.
Och nu händer något, ses Sara.
För Otto hamnar längre och längre bak i kön när de håller på att borda.
Sara ser att den manliga nordkoreanska guiden som varit med dem på hela resan...
...går fram till Otto och för honom längst bak i kön.
Ben, som är längre bak i kön, ser när den nordkoreanska guiden hjälper några säkerhetsvakter att föra bort Otto.
Plötsligt är Otto borta från kön.
Det var bara tre av oss som gick tillbaka.
Och vi sa, vänta, vi väntar för Otto.
Det är nog någon som kommer. Vi väntar, vi väntar här.
Så vi stålade så mycket som vi kunde.
Och då blev det aggressivt.
Och det var väldigt skönt och väldigt utav ordningarna.
Jag var med amerikaner och de var immediately scared.
Och jag tyckte att jag var den ena som berättade.
Om det är något de lärt sig under resan är det hur stort hatet mot USA är i landet.
Amerikanerna blir rädda att också de ska föra sig iväg.
Till slut lyckas vakterna tvinga på dem på planet.
Och när Sara går på försöker hon ropa på den engelska reseguiden.
Och då jag bara minns en officer med en machine gun störjande ställer mig och gör mig gå på planet.
Och jag var skönt.
Och då immediately, alla oss kunde se på varandra.
Vi hade ingen chans.
Alltid var det något som var väldigt skönt.
Och vi satt ner, särskilt.
Och vi kunde se på varandra.
Vi kunde inte lämna oss.
Vi kunde inte lämna oss någon i Nordkorea.
Det var definitivt skönt.
Otto är inte här.
Vi väntade.

Och alla kunde bara säga Otto, Otto.
Man kunde höra alla bara vänta sig.
Planet lyfter utan Otto.
När de två timmar senare landar i Peking försöker Sara förbrilt få tag på mer info om sin vän.
Hon ringer i resebyrå som försöker lugna henne och säger att han kommer med nästa flyg till Kina.
Dagarna går och ingen verkar veta vad Otto är.
Sara som är kvar i Peking börjar sakta förlora hoppet om att Otto alls ska släppas ut ur landet.
Jag trodde att det var bäst.
Jag var så rädd.
Jag rädd att tänka på henne i dag.
Så jag rädd att tänka på henne i dag.
Ska tala med vännerna.
Ska titta på newsen.
Ska titta på basbordgruppen.
Ska folk var definitivt mer aktiv än andra.
Jag kan säga att människa vännerna var bäst.
De var bäst för att säga nåt.
De var bäst för att kommentera.
Det drar ju ytterligare en månad.
Den 29 februari 2016
syns Otto Warmbier i egen högperson på nordkoreansk tv.
Den långa, smala Otto färs in i en sal av två vakter.
Han har en berskostym.
Huvudet hänger och salen är fyllda av folk.
Han bugar sig mot åskådarna och sätter sig ner.
På väggarna hänger två stora tavlor av Nordkoreas två tidigare ledare, Kim Il Sung och Kim Jong Il.
Otto sätter sig vid bordet strax under en av tavlorna och vänder upp licken mot åhörarna.
En nordkoreansk man säger att nu börjar utfrågningen av Otto Fredrik Warmbier, student från University of Virginia, USA.
Otto anklagas för att ha begått ett brott på nyårsnatten.
I handen har han en bunt papper som han läser från när han nu erkänner.
I 1 klockan, 1 januari 2016,
jag stannade från barna och kom in i stället.
Jag visste ingen och visste ett besökerligt slogan hänga på en rätt sidan.
Otto beskriver hur hanoga planerat att skälen propagandar fisk från hotellet,
att guiderna har berättat om den förbjudna våning 5 och om alla fiskarna som hänger på väggarna.

Allt han sen behövde göra var att bestämma bästa tidpunkten för brottet.
Han säger att brottet gjordes på uppdrag av den amerikanska regeringen genom en studentförening och den lokala kyrkan i hans hemstad Cincinnati.
I utbyte säger han att han blev lovad en stor summa pengar och en begagnad bil värd 10 000 dollar.
Otto tar upp en näst duk och torkar sig.
Sen ställer han sig upp och ber om nåd.
Jag tänker på min familj.
Man fattar inte veden av den förrän efter den tid.
Då såg han frisk ut, även om han såg en liten kläd och läser allt man haft innan till och erkänner sig skyldig när han beskriver brottet som han har begått mot den nordkoreanska folket och beskrev hur det gick till när han plockade ner den här propagandafischen.
På internet gör man sig rolig över på vilka grunder Nordkorea har reterat Otto.
YouTube-kanalen TYT är en av många som ironiskt diskuterar Nordkoreas behandling av Otto.
Han är en av de här möjliga terroristerna, den insidiga karakterna.
Det är han.
Otto Warnbier, studenterad universitet i Virginia.
Det här är han tydligen impulserad.
Det var väl få som egentligen trodde att det där var hans egna ord för att det var så pass till detta lagt och detaljerat i han berättade.
Sarah promenerar till bussen hemma i Peking när hon nås av nyheten om att Otto erkännt sina brott.
Hon har då inte hört av sin vän på två månader.
Men Otto kommer vara kvar i landet en lång tid.
Två veckor senare föres Otto in i Retsal.
Återigen syns han på Nordkoreansk TV i samma Bersa-Kawaii.
Den här gången är Otto uppenbart påverkad av att vara i fångenskap.
Han släpas i armväcken av två nordkoreanska vakter i klädda militäruniform.
Åklagaren yrkar på ett hårt straff och Otto vänder huvudet fram och tillbaka till synes bevirrad.
På en övervakningsfilm från Nyårsnatten påstår åklagaren att Otto syns han är en röda fisch.
Med texten låt oss beväpnas med patriotism.
På filmen syns en mörk gestalt på den förbjudna våning 5.
Man ser någon som tar ner den här fisken och så påstår man att det var han.
Det är väl inte helt lätt att identifiera om det är han.
Åklagaren säger att de hittat Otto's fingeravtryck på affischen.
Medan han talar sitter Otto tyst.
Sen reser han sig upp och med blicken mot domaren får Otto en chans att säga något till sitt försvar.
Men den desperata vädjan hjälper inte.
Otto Warmbier döms till 15 års straffarbete.
CNN rapporterar.

Warmbier döms till 15 års straffarbete.
Det är det som en nordkorean officiell som talar om CNN.
Det var bara allt som var färg och seriöst och skönt.
Jag bara remerar om någon som berättade om den.
Det var en av dom bara några månader tidigare.
Döms till 15 års straffarbete i ett av världens mest slutna länder.
Men en sak är Sarah helt säker på.
På övervakningsfilmen syns en tidsangivelse.
Dom hävdar att Otto syns skäla affischen klockan 0-1-57 på nyårsnotten.
Men Sarah är säker på att det är helt omöjligt.
Hon är säker på att hela gruppen Otto inkluderat
fortfarande satt och fästade i bussen på torget vid den tiden.
Det var någon som var med och om det var möjligt.
Och vi kände att det inte var nåt som vi var tillbaka på.
Det var inte bara två timmar efter nyårsnotten.
Om vi var på bussen efter nyårsnotten.
Det var ungefär 1 klockan.
Och vi var hållda upp
efter att det var en brudda kväll i vårt tur.
Vi var hållda upp för åtminstone en halv och ett halv.
Och det tog en halv eller en halv eller mer för att dröda tillbaka.
Och sen finally, att komma tillbaka till hotell.
Men om det är 3 am,
kanske även lite längre,
men det var inte så på den tiden.
Det var absolut ingen gång att vi var tillbaka på den tiden.
När det står klart att Otto är fast i Nordkorea
startar en känslig diplomati
där inget läcker ut till media.
Det är bara några få gånger efter att domen avklarats.
Som Obama-administrationens pressekreterare,
Josh Ernest,
håller en kort presskonferens och uttalar sig om Otto.
The allegations for which this individual was arrested and imprisoned
would not give rise to arrest or imprisonment in the United States
or in just about any other country in the world.
Diens USA-korre,
Sanatoreen Bjöling,
följer vad som sägs om Otto.
Afroamerikanska utryckningsdepartementet
de har fördömd ju gripandet och domen
och menade att oavsett vad Nordkorea påstår
att han hade gjort,
så har varit ett tydligt politiskt motiverat agerande

från Nordkorea sida.

Det var inget bra att man såg det som en maktemonstration.

I och med att USA inte har några diplomatiska förbindelser med Nordkorea

är den komplicerad och tidskrävande förhandlingsprocess som inleds för att få Otto fri.

USA måste nämligen gå via mellanhänder

för att överhuvudtaget kunna föra en dialog

om att inleda förhandlingar om Ottos fri givning.

En av dem är den svenska ambassaden i Pyongyang.

Sverige har ju fått en periodvis

i alla fall en rätt betydelsefull roll i Nordkorea

för Sverige har sedan 1975 en ambassad i Nordkorea

och det är längre än nog ett annat västeränsland

och sen är man då vad som kallas för skyddsmakt

för bland annat USA, Kanada och Australien

och faktiskt sedan ett par år tillbaka också för Tyskland

och det betyder att man har hand om konsulära ärenden

framför allt, alltså bland annat sådana som är som Otto varan blir.

Man måste vara väldigt säker på att den information man

får handla om, att den når hela vägen upp.

2017 och ikant här ställt fram och tillbaka

mellan Nord och Sydkorea

som Sverige sänder bud på Koreahavön.

Han jobbar inte direkt med Otto's fall

men har stor erfarenhet av att förhandla med Nordkorea.

Alla diplomatiska förhandlingar är hemliga

men Kent menar att det finns en grundregel

i förhandlingarna med Nordkorea.

Att allt handlar om att komma så nära diktatorn Kim Jong Un som möjligt.

Det är ju få som förhandlar direkt med Kim Jong Un, nästan ingen

utan dem man förhandlar med börva sådana

som har access till det högsta ledarskapet

eller kan föra fram information som når det högsta ledarskapet.

Det är jätteviktigt.

För att alla stora och viktiga frågor avgörs där.

Dienkoren Sanat Horeen Bjöling i USA följer rapporteringen om Otto.

Både svenska och amerikanska diplomater krävde

att få träffa honom.

Men det fick de ju inte.

Inte ens Ottos föräldrar, Syntja och Fred Warrenbier får veta något.

Redan från första början blir de tillsagda att inte tala med media

för att inte på något vis störa den process som sker i det tysta.

Samma sak gäller för Sarah och Ben.

De pratar inte heller med media trots att Sarah är säker på att Nordkoreas bevis mot Otto inte stämmer.

Han har satt att det var så.

Han har råkat ut till oss.

Jag hade mycket medier att försöka kontakta mig.

Och att ta ut bilder från min Facebook.

Han har frågat oss inte att gå till media

för att respekta den legala processen.

Samtidigt är Australiensaren Ben tillbaka i Nordkorea.

Han har börjat jobba som guide på resebyrå Young Pioneer Tours.

När det har gått åtta månader sedan Ottos till Fonga togs

börjar nyheten överskuggas av annat även hemma i USA.

Det är snart dags för presidentval och debatterna mellan kandidaterna, demokraten Hillary Clinton och republikanen Donald Trump är hårda.

Det blir så när det inte händer nånting så är det ingenting som rapporterar om varje dag.

Det glider ju undan och kanske den nämns i några nyhetsartikel i samband med andra i samband med relationerna.

Det blir så när det inte händer någonting så är det ingenting som rapporterar om varje dag.

Det glider under och kanske det nämns i några nyhetsartikel med andra i samband med relationerna.

Då kan det ju nämnas, men inte som någon huvudstämman.

När Donald Trump vinner presidentvalet och svers in som USAs 45-t president i januari 2017 började pratas allt mer om den spända relationen mellan USA och Nordkoreas ledare.

Ett tag nu har Kim Jong-un regelbundet avfyrat misiler och gjort kärnvapen-tester i närområdet.

När Donald Trump vinner valet tar han över efter president Barack Obama och ärver relationen med Nordkorea.

Det har då gått över ett år, sen otto fångslades, och nu tror många att den redan knackar relationen mellan länderna kommer bli sämre.

Donald Trump ses av många som både impulsiv och alltför oerfaren för att kunna lugna ner kärnvapenhotet från Nordkorea.

Redan innan han svers in som president hintar han om att få Kim Jong-un att försvinna.

Donald Trump hade ju den helt annorlunda retorik och han var ju tuff och hård och sa att vi kan förgöra er när som helst när ni ska passa i Jacket Cocoa.

-och för att ta en chino och ta en annan.

-Varför? -Varför att ta en assassinerad eller?

Donald Trump hade en retorik, och han var tuff och hård och sa-

-att vi kan förgöra er när som helst, och att det var oroligt-

-för att det skulle kunna leva till att få omanande följare.

-Det blev nästan en tävling i vem som var starkast-

-och min knappe större än din, och då siftade Trump på kärnvapen knappen.

-Svensk rekenterstet får som särskilt sändebud på Koreahalvön-

-i uppdrag att försöka lugna ner det allt mer uppskrivade tonläget-

-mellan USA och Nordkorea.
-Det fanns många andra uttalanden som var förolämpande för krimeron.
-Och andra sidan ska man inte glömma att Nordkorea inte är så dåliga-
-i den grejen eller, faktiskt, de är ofta väldigt brutala i sina uttalanden.
-Det blev snabbt en väldigt uppskruvad retorik-
-som också ledde till ett höjdsäkerhetspolitiskt läge-
-i den delen av världen.
-Men en sak förbjuder den samma, oavsett vem som är president.
Ingen information läcker ut om Otto Warnbier.
Inte ens hans föräldrar, Fred och Cynthia, vet om deras son lever.
-Ot Otto var ute och vi sa att han var i Nordkorea.
Och en annan män visar de här sakerna.
Och hon säger att han inte kollade mig. Han ska vara i Kina nu.
-Till slut tröttnar de på Tyssnaden.
I april 2017 gästas de nyhetsprofilen Tucker Carlson-
-på TV-kanalen Fox News.
De är här för att sätta press på presidenten.
De vill ha hem sin son.
-Man visste väl att han tittade på Fox News-
-och att han följde Fox News-rapportering.
Vill man nå presidenten, det bästa var att vara med i Fox News.
Då talade man i möjlighet att tala direkt i presidenten.
-Som man från staden säger det till dig.
-Vad säger du? -Det är ditt fault.
-Det var messen från staden.
-De gick till att vi var ignorant för att lägga dem.
-De har ju ju skadat dig och blämt dig-
-för att sin son är en av de nordkorea regeringarna.
-Det är vad du fick när du...
-Fred och Cynthia Warnbier förklarar att de känner sig övergivna-
-av den förra Obama-administrationen i förhandlingarna kring Ottos fri givning.
Och de önskar att den nya presidenten är mer aktiv och transparent.
-Är du messaget för staden?
-Vad vill du göra?
-Ja, jag vill jobba med dem för att lägga Ottos fri givning.
Han kan göra en annorlunda. Han är en dörr.
Jag frågar dig, lägg sin son tillbaka.
Du kan göra en annorlunda.
-Jag tror att det är resultat. Tack för att vara med.
Det är juni 2017 i Atlanta, USA.
Akut läkaren Michael Fluckeger sitter på sin soldränkta altan-
-och ska precis ta en första klunk av eftermiddagscaffet när telefonen ringer.
-Hej, dr. Mike, hur vill du gå till nordkorea?
-Michael är erfaren läkare som längre än i dag.

Han är en av de nordkorea regeringarna.

Han är en av de nordkorea regeringarna.

Han är en av de nordkorea regeringarna.

Han är en erfaren läkare som länge arbetat med att transportera patienter-
-som kräver akutfärd från några av världens mest utsatta katastrofområden-
-tillbaka till USA.

Dens chef som ringer och säger att det handlar om ett akut ärende i nordkorea.

Den nu 22-år gamla amerikanska studenten Otto Wormbeer har hamnat på sjukhus.

-Den är att Wormbeer skulle nog bli fördelad.

I ett hemligt stämplat brev får han knappt hända information-
-från USAs utrikesdepartement om Otto Wormbeer's hälsotillstånd.

Han hade några karriakavent och han var i en koma.

Det var det enaste informationen jag hade.

På bara några timmar har Michael rådat fram-

-att den nästa möjliga ambulansflygplanet, en ytters kvalificerad besättning-
-och den medicinska utrustning, han tror att de kommer att behöva för att vårda Otto.

Redan morgonen efter närmar de sig i nordkorea.

Stämningen in i planet är spänd.

Nedanförebredde sig ett stort skogslandskap ut-
-framför skyskraporna i miljonstaden Pyeongyang.

Först är det att du flyger in till nordkorea och tittar på vindeln.

Du flyger in över landet och tittar på vindeln, och frågar vad vi ska hända.

När planet landat sett Michael och de andra i en bil.

I ungefär en timma åker de på den breda ödemotovägen.

Om rapporten som Michael har fått stämmer ligger Otto nu i coma.

Det betyder att tiden är knapp.

Timmet har fått tydliga order från den amerikanska regeringen-

-att man av säkerhetsskäl måste lämna nordkorea innan klockan 5 dagender på.

Michael och Timmet leds in i ett ödehotell-

-och välkomnas av personalen som står uppradade framför receptionen.

Vi hade vår första session i eftermiddagen.

Det var en av de guestrooms som de satt där vi skulle samla och talet började.

Michael väntar spánt på att få tillstånda att träffa Otto som påstås liggare i coma.

Men först ska ytterligare förhandlingar ske.

Det var inte en del av det.

Det var nog negativeringen som hade att hända.

Vad ska du ge oss för Otto? Det var det som kom tillbaka.

Enligt Michael kräver nordkorea att USA ska betala 2 miljoner dollar-
-i sjukhuskostnader för att få hemotto.

Ett känsligt krav eftersom nordkorea är under stora internationella sanktioner.

Vi gick till Josef Jöns rum-

-för att hända USA.

Han hade en cellfölj som kunde inte hakt i nåt sätt.

Han kallade USA för att säga vad som var och vad som var.

Medan toppdiplomaten Josef Jön som han har åkt dit tillsammans med-
-forsätter förhandlingarna, så ska Michael nu äntligen få träffa Otto.
En halvtimme bort ligger den tomma sjukhusbyggnaden.
Den med spända steg leds in.
Inga andra patienter eller läkare syns till inne i sjukhuset.
Det är bara Michael Fluckeger, assistenten Eric Reyes-
-och två nordkoreanska doktorer som går i en lång, vit och knäpptyskt korridor.
Medan de långsamt närmar sig Otto, undrar Michael-
-om han ens kommer känna igen den unga studenten.
Den här foto som du ser på henne, på trädet och så vidare-
-är en väldigt säker, jämstående, jämstående, jämstående.
Om han har varit i hospital i 15 månader...
Vad ser du ut som?
De kommer in i ett rum.
Patienterna i fönstret är halvt nedragna, och bara strimor av solljus når de vita väggarna.
Alla tystnar. Det enda som hörs är den ålderstigna ekogemaskinens-
-låg intensiva pipjud.
I en säng framför Michael ligger en ung man i vita sjukhuskläder-
-men sånt genom näsan.
Det går inte att få kontakt med honom, men han är vid liv.
Michael tar två korta steg fram till sängkanten och tittar på mannen-
-som ligger där framför honom.
Michael upptäcker direkt att informationen han fått om Ottos tillstånd är fel.
Ottos ligger inte alls i coma. Han har en allvarlig gärnskada och kan inte prata.
Han hade varit med med en gärnskada som inte hade varit i coma.
Han hade varit med med ingen oxigen eller en väldigt liten oxigen för en lång tid.
Det var där bränslan kom in.
Sen efter att vi examinade henne till vårt satisfaktion, sa jag att jag är klar.
Vi sa att vi skulle gå till ett antal områden därför patienten.
Vi satt och gav mig så mycket tid som jag ville fråga om hennes träd.
Så jag frågade oss många frågor.
Han fanns på morgonen efter att han fanns på morgonen.
Han fanns på morgonen under responsen.
Det är hur han kom till Pyongyang, ett främstadshospital.
Priset fanns på responsen.
Jag vet inte exakt hur de racerade henne till hospitalen, men de gjorde det.
Michael fortsätter pressa de nordkoreanska läkarna på information om vad som kan ha hänt Ottos.
De hade två teorier.
En var att han hade botulismpoisering från sköldmål,
för att han hade en morgon.
En eller två dagar innan han gått till prison fick han en morgon som skulle ha varit sköld.
Och andra var att han hade en reaktion till en sedativ medicering
som de gav henne på den nivån att han hade varit med till priset.
Det kanske är en ordentlig reaktion till de mediceringarna.

Michael litar på att de nordkoreanska läkarna delar med sig av den information de själva har fått. Ottos tillstånd talar för sig själv.

Det är uppenbart att han har drabbats av en så pass långvarig syrebrist att det tagit skada på hans hjärna.

Men exakt vad som hänt honom kan ingen av dem svara på.

Som en del av förhandlingen att få Ottos fri ska Michael skriva en rapport som sen måste godkännas av de nordkoreanska läkarna.

Han blir nervös.

Men bli itch-penna på ett linjerat papper har Michael Ottos öde i sina händer.

Jag skulle ha ökat dem för att få dem ut.

Jag skulle ha givit en väldigt rosig och bra rapport.

Även om jag hittade nåt som var bäst.

Men jag hade inte haft att skriva på den rapporten.

Jag hade inte haft att skriva nåt.

Jag har skrivit att när han gått till hospitalet så gick han väldigt bra.

De skakar hand med ett liende och Michael lämnar sjukhuset.

Men när han går och lägger sig den natten vet han fortfarande inte vad som kommer hända med Otto.

Om den 22-åriga studenten kommer att tillåtas att lämna landet eller inte.

Nästa dag sitter Michael packad och klar inne på sitt hotellrum.

Det har gått mer än 24 timmar sedan de landade i Nordkorea och de måste snart lämna landet igen.

Men ännu har han inte hört nåt om förhandlingarna.

Klockan tickar snabbt mot deadline.

Det är 3.30, 3.40, 3.30.

Jo-Jun knockade min dörr och sa, let's go.

De sa att han kommer att bli fördelad.

Enligt både Michael och toppdiplomaten Josef-Jun går USA till slut med på att betala två miljoner dollar i så kallade medicinska utgifter för att få Otto fri.

Men president Donald Trump kommer senare att säga att de aldrig betalat.

Michael åker tillbaka till sjukhuset.

Michael står tyst och ser när en domare kommer fram till sängen

framför en järnskadad Otto Warrenbyer

som av allt att dumma är helt ovetande om vad som pågår.

Han läser nåt på koreanska.

◆◆xer ut till rånv centralized

För att gå till rörelsen var det en del relief.

Om vi tog ut det var det en annan del relief.

Och om vi förberedde norsk koreans luft, var det en stor del relief.

Det var inget som skulle gå på rätt sätt.

Medan det lilla ambulansplanet befinner sig högt upp i luften.

De flyger över Nordkorea, Japan, och sänder stora, blåa, stilla havet-som tycks pågå enohenhighet, talar USAs utrikesminister till landet.

Men ingenstans säger att Otto i detta nu ligger på en bår utan både hörsel och syn.
Ingenstans säger att det finns en oro om man kommer överleva eller inte.
Och frågan vad som har hänt Otto är fortfarande obesvarad.
Inne i planet sitter Michael på en stol bredvid Otto spår och märker att han påverkas av flygresan.
Efter tre mellan landningar och många timmars flygresan tittar Michael ner från skyn på den lilla triangle formade landningsbanan på Cincinnati, Lanken Airport.
Och han har inte varit med till en annan del av flygresan, och han har inte varit med till en annan del av flygresan.
Han har inte varit med till en annan del av flygresan, och han har inte varit med till en annan del av flygresan.
Han har varit med till den lilla triangle formade landningsbanan på Cincinnati, Lanken Airport.
Dernier någonstans står Ottos föräldrar och väntar vid flygplatsens lilla tegelbyggnad.
I 18 månader har de väntat på att få träffa deras son.
De har fått informationen att han är järnskadad och ligger i coma. Hand i hand gör dem sig redo.
Det är mig, Cindy, Austin och Greta.
Vi klarar stenen för att möta med Otto.
För scenen berättar Ottos föräldrar om ögonblicket de väntat på i ett och ett halvt år.
De rason, Otto, har äntligen kommit hem igen.
Hälften av stenen hörs.
Det här lätt, rörelse, rörelse, inhuman kvar.
Vi vet inte vad det är. Vi fortsätter upp stenen.
Vi går tillbaka och ser på den här stenen.
Otto ligger på ett stjärn.
När familjen tar sig in på planet förstår de att ljudet kommer från Ottos själv.
De inser att han inte alls ligger i coma.
Han är rörelse och rörelse, rörelse, rörelse, rörelse, inhuman kvar.
Det var svårt att kolla med de parenten och se sitt barn för första gången.
Han var i den här konditionen.
När han hörde sitt barn hittade han upp och var väldigt agitativ.
Han rörelse innan sin brän, och det var svårt att kolla, svårt att kolla.
Åland på Ottos gamla high school är fyllda av nyfikna journalister.
Otto's pappa Fred har kallat till presskonferens två dagar efter att han kom hem.
Min vän Cindy är på Ottos sidan.
Han har varit där för att han kom till Ohio.
Fred kledde i samma Bersakavaj som Otto hade på den nordkoreanska presskonferensen.
Vi är trött om att sin son är på amerikansk soil.
Vi är i skolan som han drar in.
Jag kan tala med dig på Ottos behalf.
Jag kan ta bort den chackad som han hade vart när han kom med sin konfession.
Fred säger att han har svårt att tro på Nordkoreas förklaring.
Ottos tillstånd skulle beror på dåligt kött eller en allergi mot sömnmedel.
Han är kritisk för att de höll Ottos tillstånd hemligt...
I och med det nekar honom bästa möjliga vård.
Enligt några svenska källor så såg Nordkoreanerna-

-som frisläppandet som lite av en sjäst.
De har visat sin goda villige när man frisläppte den amerikanen.
Men på USA på den amerikanska sidan var de rösende-
-för att han var i så dåligt skick.
Och sen var det spekulationer om vad han hade varit utsatt för.
På en presskonferens med Ottos läkare på Sin Sinatis universitetsskikhus-
-ställer en reporter från New York Times frågan alla undrar.
Har Otto utsatt för tortyr?
Det var inga fräktor som vi kan detectera.
Det var mindre blämningar på hans skinn-
-som var tänka att vara konsistent med medicin och intervjun.
Vi har inte sett några skinn-indikationer-
-som är fortfarande suggestivt av misstryckning.
Men vi kan inte spekulera vad som har hänt i främst.
Läkarna på Sin Sinatis sjukhus drar samma slutsatser som akut läkaren Michael.
Otto har blivit järnskadad efter antingen en lång syrebrist-
-eller att hjärtat tillfälligt inte kunnat pumpa blod.
De konstaterar att det inte finns nåt bevis-
-för att det ska beror på fysiskt våld.
Men det finns inte heller bevis för att de nordkoreanska läkarna-
-s teorier skulle stämma.
Att det handlar om sjukdom efter dåligt kött eller allergi mot sömmedel.
De amerikanska läkarna kan inte säga nåt om det beror på en tragisk olycka-
-eller om Nordkorea medvetet torterat honom.
Vad som egentligen hände, Otto, kommer fortsätta vara en hemlighet-
-väl bevarad i världens mest isolerade land.
Det dröjer sex dagar.
God evening and it's great to have you with us here in a Monday night.
We begin with late developments today, the worsening horror-
-for a mother and father from Ohio.
Their son, who was just returned from North Korea with severe brain damage-
-has now died.
Otto Warmbier was returned unable to talk or recognize anyone-
-his parents were asking just to shut down a little bit to close to the closed-
-to close to his mistreatment at the hands of the Nordkoreans that did this.
And by the way, Rocket Man should have been handled a long time ago.
Little Rocket Man.
Efter Otto's död hårdnar tonen mot Nordkorea ännu mer.
Både ett tal framför FN och i delstaten Alabama-
-framför en gigantisk USA-flagga, hårdnar och hotar Donald Trump-
-Nordkoreas diktator.
Teenian The Guardian sänder talet.
Men den hårdare tonen är kortvarig.
Den här otroligt hätska retoriken byts ju ut i någon slags-

-kontakter och att vi ska väl ändå träffas.
Det vore väl bra om vi ledare kan prata med varandra.
Sen så börjar man planera för ett toppmöte.
Plötsligt har Trump och Kim Jong Un fått direkt kontakt.
De träffas två gånger och tonen mjuknar.
Du har talat om Kim Jong Un som min kväll.
Du har tågat på Twitter. Du sa att du har en bra relation.
Har du i Singapore eller här konfronterat Kim Jong Un om Otto Warmbier?
-Jag har. -Vad säger du?
-Vad kallar du henne? -Jag har.
MSNBC sänder presskonferensen efter det andra mötet.
Jag har och har talat om det.
Jag tror inte att han skulle få det att hända.
Det var inte hans avstånd att få det att hända.
De här priserna är röv. De är rövpläser.
Börja har hänt, men jag tror inte att han...
Jag tror inte att han sa om det.
Har han sagt att han inte fick säga om det?
Han fick säga om det. Jag har talat om det.
Han fick säga om det, men han sa det väldigt bra.
Men han sa det senare.
I december 2018 dömer en domstol i USA.
Nordkorea har betalat 500 miljoner dollar till Otto's familj.
Trots att läkarna som undersökt Otto inte kunnat se tecken på tortyr,
och trots att ingen kan säga säkert vad som hände,
så fastlår domstolen att det ändå är troligast
att Nordkorea medvetet skadat Otto, vilket har lett till hans död.
De menar att Nordkorea är ansvariga för tortyr,
gisslandtagande och utomrättsligt dödande.
Men Nordkorea fortsätter neka till tortyranklagelserna.
I två år efter Nyårsresan fortsätter Ben
att jobba för Young Pioneer Tours, och reser flera gånger till Nordkorea.
Än idag reser han till konfliktzoner och stränga diktaturer med turister.
Jag tror att det är viktigt att vi visar platser
som går åt den narrativet som vi är visade på en dag.
Det är väldigt lätt att demonisera hela landet
just som en sista folk som kan vara i landet.
Efter Otto stöd 2017 blev det olagligt för amerikaner i USA
att åka till Nordkorea, och på resebyråns hemsida
framgår det att amerikaner inte längre får följa med på resorna.
Petri Dokumentär har sökt Young Pioneer Tours
för att få en kommentar kring fallet.
Jag tyckte att han skulle gå ut och att han skulle bli okej.
Jag trodde att det skulle vara en halv år och en halv år

[Transcript] P3 Dokumentär / Ny: Den amerikanska studenten i nordkoreanskt fångenskap

och han skulle gå tillbaka till sin familj.

När Sara får höra om Otto stöd

möter hon upp en gammal vän från Nordkorea resan.

Och den här gärna, Chris, var amerikansk,

så det kunde vara en gammal vän från Nordkorea.

De kramar om varandra och är svårt att släppa.

Vi har grabbat oss och högt oss och började kring oss.

Vi hade varit hållade på de här känslorna och det här hopp för så länge

och att hitta att han kunde var det mest tragiska

som har hänt till oss.

Vi har varit på väg och vi har varit på väg och vi har varit på väg.

Vi får bli nära till nån som är nere i Nordkorea.

Det är svårt att öka, men det var en annorlunda typ av nära i Nordkorea.

Och för det att hitta såna har hänt, det kunde vara som om det var för mig.

Du har lyssnat på P3-dokumentär om den amerikanska studenten i nordkoreans fångenskap.

Jag heter Andreas Stål, producent Hannah Frelin, slutmix Jacob Lalléer.

Juudklippen i dokumentären kommer från Sveriges radio, privata filmer, CNN, Fox News, PBS,

Global News, CBS, BBC, The Guardian, ABC, MSNBC,

Korean Central Television, YouTube-kanalerna, Fifth Floor One och TYT. Dokumentären gjordes 2023.